

**Entre callar i deixar fer i prendre partit i fer front a la piconadora neoliberal, la CGT ha optat per la segona proposta. La piconadora també**

**Un nou ERO a Furas deixa al carrer desenes de treballadors**



## V Congrés CGT Balears nou Secretariat Permanent

Secretaria de Comunicació CGT Balears, [www.cgtbalears.org](http://www.cgtbalears.org)

Helena Herrera Gorosito va ser escollida, quasi unànimement, com a nova secretària general de la CGT de les Illes Balears, durant la celebració del V Congrés realitzat durant els dies 1 i 2 de juny a Cases Monges de Son Roca. Herrera substitueix en el càrrec a Josep Juárez, que dimiteix després de vuit anys com secretari general, el qual desenvoluparà les tasques de Secretari d'Acció Sindical. Helena Herrera prové de la immigració argentina i fins ara era la responsable de la secretaria de Gènere. En el seu discurs va fer una aposta clara per la dona, la joventut i la immigració.

Amb un informe molt positiu de la gestió realitzada fins ara, Josep Juárez inicià la segona jornada de treball del V Congrés Confederal de la CGT a les Illes Balears, que va concloure amb l'elecció del nou Secretariat Permanent al front del qual se situa la nova secretaria general.

La resta de membres integrants del nou SP queda de la següent manera:

- Secretari d'Acció Sindical: Josep Juárez
- Secretari d'Organització: Pep Oliver
- Secretari d'Administració i Finances: Sebastià Ferrer
- Secretari de Comunicació i Formació: Josep Torres
- Secretari de Assessoria Jurídica: Juan Carlos Rubio
- Secretari de Salut Laboral: Francisco Canet
- Secretària de Gènere: Pilar Santander
- Secretari de Immigració: Carlos Augusto Martí

La secretaria d'Acció Social queda buida fins a la realització d'una plenària monogràfica a finals de setembre, on es debatran les línies a seguir dins una àrea tan important per a la CGT.

La repressió contra la CGT continua

# Vaga a Clariant del Prat de Llobregat al maig



Secció Sindical CGT Clariant El Prat

El 22 de maig va començar la vaga a la factoria de Clariant del Prat de Llobregat. Feia dues setmanes el Comitè d'Empresa havia anunciat a la Direcció de Clariant la seva intenció de convocar una vaga pels acomiadaments de dos treballadors de la planta (un exdelegat de personal i un afiliat a la CGT). L'empresa va fer l'impossible per desmantellar aquesta convocatòria i intentar minvar els ànims dels treballadors

donant festa a la plantilla per als dies en els quals estava convocada la vaga, etc.

Un cop fracassats tots els recursos de l'empresa per desmantellar la vaga, el 22 de maig del 2007 començà la vaga.

Al voltant de les 8 del matí, en presència de la policia local del Prat i els Mossos d'Esquadra, arriben els tècnics administratius, desvinculats de la vaga per compte propi i accedeixen a les instàncies fabrils sense cap tipus de problema, entre els xiulets i els aplaudiments irònics dels manifestants,



fins que arriba Dolors Binyoles, responsable de Seguretat i Higiene de l'empresa, que quan circulava entre els manifestants en va atropellar un sense que, en ser informada de l'ocorregut, vulgués parar i es va donar a la fuga, amb una omisió clara del deure d'auxili. Casualment, el treballador atropellat, Manuel Fernández, era un dels acomiadats.

Aquest treballador va patir l'aixafament del peu dret i cap a les 12 h va ser donat d'alta al centre hospitalari i es reincorporà un altre cop a la vaga, a l'espera de l'atestat

de la policia per efectuar la demanda corresponent per l'atropellament i l'omissió d'auxili.

El Comitè de Vaga es va reunir després d'aquest fet amb la direcció de Clariant que va oferir més diners als acomiadats sense arribar, però, a cap acord sinó demanar, una altra vegada, la readmissió incondicional dels acomiadats. S'informà l'empresa que la vaga continuaria els dies previstos 22, 23 i 24 de maig.

Més informació:

<http://cgtclariant.blogspot.com>

## OPINIÓ: Què s'amaga darrera del conflicte de Clariant, multinacional suïssa, hereva de l'antiga Sandoz?

Secció Sindical CGT Clariant El Prat

El passat 17 d'abril, dos treballadors de Clariant Ibèrica a la factoria del Prat de Llobregat van ser acomiadats acusats d'assetjament i persecució a altres companys (mobbing). L'empresa es basa en la investigació d'una comissió interna que assegura haver interrogat diferents treballadors del centre "testimonis" de l'assetjament. Aquesta comissió està formada per comandaments interns i cap membre del Comitè hi ha tingut accés, ni tampoc a les preguntes efectuades als treballadors interrogats.

Les irregularitats en el procés han estat paleses però la realitat del conflicte és una altra ben diferent. Els treballadors acomiadats són Manuel Fernández Marín i Diego Rojas González. El primer és en l'actualitat secretari de Salut Laboral de la Secció Sindical de CGT i el segon, militant actiu d'aquesta Secció Sindical. Fernández Marín

formava part del Comitè d'Empresa l'any 2005.

La importància d'aquestes dades es fonamenta en el fet que el Comitè de l'any 2005 va denunciar l'empresa i es va veure immers en un procés de conflicte col·lectiu a causa de la falta de seguretat en l'empresa i en el polígon. A dia d'avui, encara tenim un company en estat de coma clínic com a conseqüència del fet que a l'interior del centre no hi havia assistència mèdica (recordem que es tracta d'una empresa química immersa en el pla estratègic d'emergències a causa de la seva perillositat) i que l'ambulància del 061 es va perdre a conseqüència de les obres del desviament del riu Llobregat mentre la de la mútua (Asepeyo) no estava operativa.

Els treballadors acomiadats eren signants de les denúncies i actius en les mobilitzacions. En l'actualitat, s'investiga per part del treballador acomiadat els diferents casos de defuncions de treballadors en actiu per tumors o el d'un company

que ha hagut de ser operat d'un tumor cerebral quedant en un estat pràcticament vegetatiu; a aquests casos cal afegir que més del 75% dels treballadors jubilats moren per causes similars.

Els treballadors compleixen les normes de seguretat però des de la Secció Sindical de CGT i des del Comitè d'Empresa se sospita de manca d'informació i seguretat:

-Es compleix la Llei de Protecció de Riscos Laborals en la substitució dels productes cancerígens per uns altres de menys perillosos?

-Es respecta la normativa de medi ambient? Per què no hi ha un delegat de medi ambient?

-Per què encara a l'empresa existeixen sostres d'uralita amb amiant? I el que és pitjor, per què s'emmagatzemen els pocs que sí han estat substituïts a l'interior del centre sabent la perillositat de l'exposició a l'amiant?

-L'empresa dona més importància a l'estalvi de la seva eliminació que a la seguretat dels treballadors.

-L'anterior metge d'empresa va

ser acomiadat perquè no donés a conèixer aquestes dades?

La repressió és l'arma de l'empresa: qualsevol treballador que denunciï una il·legalitat dins de Clariant és automàticament sancionat o acomiadat; no oblidem que el centre del Prat no és l'únic i que al de Tarragona en dates recents també han estat acomiadats dos companys, un d'ells Rafael Castellanos, membre del Comitè d'Empresa de Clariant Tarragona i secretari d'Acció Sindical de la Secció Sindical de CGT.

La Secció Sindical vol manifestar que les accions executades per l'empresa són un cas clar de repressió contra els treballadors que alen la veu i reclamen els seus drets, alguns tan bàsics com el de la pròpia salut, i molt especialment, de repressió contra la CGT. Per això, manifesta que no deixarà de lluitar per aconseguir la readmissió dels companys acomiadats que estan sent vexats i insultats per una multinacional amb alguna querrela a les seves esquenes.

## ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a Repsol Tarragona

# “La seguretat no són campanyes ni frases fàcils, són fets”

Josep Garganté

**-Quan i com es crea la Secció Sindical de la CGT a Repsol Tarragona?**

-La Secció Sindical es va crear en l'any 1999, en resposta a un canvi substancial de les condicions de treball que afectava el quadrant de torns a uns 450 treballadors. CCOO i UGT van promoure el quadrant de torns mal anomenat europeu, provocant un seriós enfrontament entre treballadors a favor i en contra. Els dirigents d'aquests sindicats van cometre tot un seguit d'irregularitats una vegada celebrat el referèndum, negant-se a acatar el resultat ja que van quedar lluny d'arribar a el 50% mes un requerit. Van promoure proves de quadrants per seccions al marge de la llei i sempre comptant amb el beneplàcit de l'Empresa. Finalment, van aconseguir el que venien buscant des de l'Assemblea Permanent realitzada en aquest Centre de Treball fa ara 20 anys, que va anar dividir la gent més conscient que es trobava en el torn. Una sèrie de companys vam veure la necessitat de dotar-nos d'una eina adequada per lluitar contra aquest caciquisme sindical, d'uns sindicats protegits per l'empresa, i el temps ens ha demostrat que va ser un encert l'organitzar-nos en la CGT.

**-Com és la situació laboral en el vostre sector? Quines són les principals demandes dels treballadors i treballadores?**

-La situació laboral es pot qualificar d'acceptablement remunerada, però entenem que això es deu en



bona manera a la perillositat i a l'exposició de tot tipus de contaminació mediambiental amb la qual habitualment hem de conviure en tota la nostra vida laboral. D'aquí el nostre inconformisme a acceptar la filosofia de l'empresa i els sindicats CCOO i UGT amb els successius plans d'adaptació de plantilles que han signat tots aquests anys, de cara a perfilar el canvi generacional a un cost molt baix.

En el nostre Centre es crea un clima laboral enrarit, ja que les negociacions col·lectives han generat greus desigualtats, entre els treballadors amb antiguitat i les noves contractacions que aviat suposaran el 50% de la plantilla. És habitual escoltar per la fàbrica la reclamació: “igual treball, igual salari”. CGT està totalment identificada amb els que es troben immersos en aquesta situació discriminatòria i per tant reconeguts com el sindicat que pot liderar les seves reivindicacions. És important tenir en compte els resultats de les eleccions sin-

dicals celebrades en el nostre Centre el passat 29 de novembre 2006, on CGT passa de 2 membres del Comitè d'Empresa a 5 i 2 delegats sindicals.

Les principals demandes, se centren a escurçar el període de temps de desenvolupament professional del personal de nou ingrés que ara necessita 10 anys fins a arribar al nivell tipus del lloc. El personal a tres torns, que supera el 50% de la plantilla, necessita una profunda reestructuració ja que es produeixen excessives jornades a 12 hores, els curssets de formació l'empresa els programa sempre fora de la jornada així com les pràctiques de seguretat. Si els treballadors un dia diuen prou una empresa com Repsol podria anunciar que els seus treballadors no reben formació, i això és molt seriós.

Els treballadors a torn necessiten garanties perquè puguin accedir a la jubilació a partir dels 55 anys. Quan es proposen canvis de qua-

drants de torn cal garantir el necessari factor corrector de la jubilació que en el seu moment -al 1999- no van fer premeditadament CCOO i UGT.

**-Suposem que el tema de la seguretat i salut ha de ser una qüestió prioritària per al sector, sobretot, tenint en compte els accident que poden tenir plantes d'aquest tipus? Com és la situació en relació a aquest tema?**

-El tema de la seguretat i salut laboral serà una qüestió prioritària en aquest nou mandat per a la CGT, ja que plantejarem a la direcció el màxim rigor en l'aplicació de les normes i la seva vigilància, creant necessàriament una relació fluida amb les empreses contractistes ja que pateixen condicions precàries que afecten sobretot el tema de la higiene, ja que cal humanitzar les condicions i el clima de treball on es desenvolupen.

Pel que fa a la seguretat de les instal·lacions i les persones, els qui vam operem diàriament en elles considerem que una actualització permanent dels procediments d'operació és vital per evitar emergències.

No obstant això, el capítol d'inversions és vital a l'hora de millorar la seguretat de les instal·lacions i de les persones, i per descomptat cal garantir en hores de treball la formació i aquest desgraciadament és un tema tabú.

Per a la CGT el tema de la seguretat no són campanyes ni frases fàcils, són fets. Cal demostrar que la producció i la rendibilitat de les seves instal·lacions no es poden avançar a la Seguretat.

## LA MIRADA INDISCRETA

### Municipals?

Emili Cortavartate Carral

En el calendari polític espanyol i català apareixen cada quatre anys les eleccions municipals. Només a Catalunya, País Basc, Galícia i Andalusia no coincideixen amb les autonòmiques.

Les del mes passat han servit per mostrar-nos novament que no tenim ni cultura ni estructura política i de gestió municipalista. Qui més contribueix a aquesta mancança són els grans aparells partidaris. Qualsevol espectador imparcial ha pogut assistir a l'espectacle lamentable dels principals líders de l'oposició i del president del govern espanyol aprofitant les eleccions i els mítings municipals per continuar engeixant el debat sobre el diàleg o la rendició d'ETA i l'annexió de Navarra al País Basc. No és que el tema no tingui la seva importància, però és evident que tenien molts marcs on situar-lo i no necessàriament apaivagant els programes i projectes a nivell municipal.

A més de la disputa dels dos grans galls del corral, poques ciutats s'han lliurat dels actes en els quals els futurs regidors han estat acompanyats de companys i companyes de partit en el govern o en l'oposició parlamentària, que també aprofitaven l'avinentsa per defensar o criticar altres polítiques i altres àmbits.

Poques poblacions han tingut un debat centrat en les seves necessitats, voluntats i expectatives. El municipalisme no se'l creuen la majoria dels que es presenten a les eleccions municipals. Es tracta, doncs, d'un esglai, inferior en la cursa política; des del qual saltar als consells comarcals, les diputacions i els parlaments.

A finals del segle XIX els republicans federalistes plantejaven una estructuració de la gestió dels afers de les persones, segons la qual tot allò que es pogués resoldre en l'àmbit del municipi s'havia de fer a nivell d'ajuntament o corporació municipal, els temes que importaven a nivell de nació o regió es resolien en el seu àmbit i l'Estat quedava reduït a aquells aspectes que precisaven de la coordinació de totes les estructures anteriors o les excedien.

En l'actualitat és completament a l'inrevés. El concepte de municipalisme no és molt diferent (excepte en algunes formalitats democràtiques) que l'establert en la famosa triada franquista (família, municipi i sindicat). En definitiva la representació de l'Estat en les nostres localitats.

L'abstenció creixent enregistrada o la puixança de les candidatures alternatives en són una bona mostra.

## El Comitè de Repsol Petroli és jutjat arran d'una denúncia de CGT

Col·lectiu Catalunya

Tots els membres del Comitè d'Empresa i un representant legal de Repsol Petroli van compareixen el 24 de maig davant el jutjat social de Tarragona a causa de la denúncia interposada per la CGT per «vulneració de la llibertat sindical». La CGT acusava els altres dos sindicats i l'empresa Repsol d'impedir-los participar en les comissions de treball que desenvolupen el Conveni Col·lectiu, signat al setembre, al qual la CGT no va donar suport i ara tampoc s'hi vol adherir.

El Conveni Col·lectiu 2006-08, avalat per CCOO i UGT, conté una clàusula segons la qual solament els sindicats signants o els que després s'hi adhereixin poden participar en les comissions que controlen des de les hores extra a les polítiques de seguretat laboral. CGT no hi va donar suport, però

dos mesos més tard les eleccions el convertirien en el sindicat més votat entre els especialistes i el segon al conjunt de l'empresa, mentre que la UGT va perdre pes. L'actual Comitè, de 21 membres, està compost per CCOO (7), CGT (5), UGT (5), CIT (3) i STR (1). La CGT considera que està pagant les conseqüències del creixement electoral i els altres dos sindicats independents estan igual. Tot i no tenir grans esperances que el

jutge els doni la raó, perquè són conscients que s'enfrontem a adversaris poderosos, els companys de la CGT estan disposats a anar fins on calgui. I si la via judicial resulta estèril, han fet una proposta a CIT i STR per constituir un comitè paral·lel, perquè no poden permetre que se'ls vulnerin els drets amb pactes inconfessables entre CCOO-UGT i l'empresa.

El cas va quedar vist per a sentència.

L'ALTRA REALITAT

Què hi podem fer? El cas Seat

Pepe Berlanga

El passat 4 d'abril, el Comitè Intercentres de la multinacional Seat va arribar a un acord amb la direcció de l'empresa sobre ofertes de jubilacions anticipades, per a qui hagi complert 58 anys el 31 de desembre de 2007, un pla de baixes incentivades, excedències voluntàries i anys sabàtics, podent acollir-se voluntàriament a aquestes ofertes qui ho sol·licités abans del 10 de maig.

L'objectiu final, reduir un 10 per cent la plantilla en el grup d'empreses Seat durant els pròxims tres anys, aproximadament 1.600 llocs de treball.

Com no podia ser d'altra manera i en coherència, la CGT abans de signar-lo, va realitzar una consulta interna deixant en mans de l'afiliació la decisió final sobre la conveniència o no de subscriure'l. El resultat d'aquesta va ser que va comptar amb una amplíssima majoria favorable a plasmar la nostra rúbrica en aquest acord.

Les raons que van afavorir el sí anaven des del caràcter estrictament voluntari per acollir-s'hi; que l'empresa acceptava solucions no traumàtiques per a disminuir l'excedent de plantilla que diu tenir; que no concorrien contrapartides negatives per als treballadors i treballadores que vulguin continuar treballant; la necessitat imperiosa que la Confederació General del Treball de Catalunya estigués present en tots els àmbits d'aplicació de l'esmentat acord i, no menys important, l'eliminació d'acudir, com en ocasions anteriors, a un Expedient de Regulació d'Ocupació.

Tot això es completava amb el coneixement real que el sindicat té de la composició actual de la plantilla, identificant com més de 1.100 treballadors de 58 anys des d'ara podrien acollir-se a les prejubilacions i deixar l'empresa als 60 anys.

No obstant això, en la Confederació s'ha deslligat una incomprendible paranoia a partir d'interpretar que aquesta decisió contradiu els acords que l'organització té adoptats sobre la nostra intervenció davant els Expedients de Regulació d'Ocupació.

Només qui desconeixen l'acordat i pretenen tergiversar-ho poden plantejar aquesta lectura. Ja hem manifestat que l'empresa amb aquestes mesures rebutjava acudir a un Expedient de Regulació d'Ocupació, el que no va succeir en anteriors ocasions, per tant, és inexplicable que algú vulgui fer-nos combregar amb rodes de molí quan aquesta mesura no s'engegarà perquè ni es proposa.

# Concentració davant el Saló de l'Automòbil de Barcelona

CGT Metall Baix Llobregat

Amb motiu de la celebració del Saló de l'Automòbil a Barcelona, el Sindicat de Metall del Baix Llobregat de la CGT va convocar una concentració el 16 de juny a les portes del Saló, sota el lema "Contra la precarietat, els acomiadaments i les deslocalitzacions en el sector de l'automoció".

Un grup de sindicalistes de la CGT ens vam concentrar a l'entrada a les 12h del migdia amb una pancarta i repartint centenars d'ocavetes per tal d'informar a tot aquella persona que s'acostava al Saló de l'Automòbil que darrere de cada cotxe que veuen i de tot aquest circ que es muntan les multinacionals existeixen les deslocalitzacions, els acomiadaments, la repressió sindical, el terrorisme patronal, etc... Que els cotxes els



fem persones i els seus beneficis els produim nosaltres i que dia a dia seguim perdent els nostres drets i som preses com un simple número.

Amb aquest acte la CGT tornava a informar de les problemàtiques existents en el sector de l'automoció i a expressar que seguim en total desacord amb els polítics

repressores de les empreses i el sindicalisme submis d'UGT i CCOO, i que un altre món és possible.

La qualitat de l'ocupació empitjora i la situació s'agreuja substancialment en les relacions col·lectives. El fenomen de la deslocalització, on la supressió dels drets sindicals bàsics és un

dels majors atractius per a les multinacionals en els països de destinació, sotmet als treballadors de l'estat espanyol al pur xantatge mafios de "o t'empasses amb les condicions que imposo o em duc l'empresa a un altre país", amb el beneplàcit de governs i sindicats majoritaris.

Les conseqüències d'aquestes estratègies són nefastes tant per al col·lectiu de treballadors/es, com per a les posicions sindicals: divisió, defensa del propi fent perdre perspectiva del global i en general, facilitant l'adopció de mesures tals com l'ampliació de jornades, disponibilitat i flexibilitat horària, congelacions, dobles i triples escales salarials, increments productivitat, acomiadaments... precariat, un clar exemple és la recent signatura del conveni del metall de Barcelona signat per les organitzacions UGT i CCOO.

## En lluita a Mahle per un nou conveni i contra la persecució que pateix un dels seus delegats

Col·lectiu Catalunya

El 25 de maig la Secció Sindical de CGT a l'empresa Mahle de Vilanova i la Geltrú va convocar una vaga de 24 hores, en solitari, per a pressionar a la direcció de l'empresa en la negociació del conveni i per protestar per la persecució sindical, que està patint el company Fredy, per part de l'empresa, que en aquells moments es trobava complint una sanció de 60 dies d'ocupació i sou. El dia anterior a la convocatòria de vaga es va fer a Barcelona el darrer intent de mediació, però no es va arribar a cap acord.

La participació en la vaga, tot i l'oposició de CCOO i UGT, va ser del 70% de la plantilla. Aquesta jornada de vaga mostrava un cop més l'oposició de la plantilla, tal com ja es va visualitzar el 9 de febrer passat, quan la majoria dels treballadors va rebutjar en referèndum l'acord a que havien arribat UGT, CCOO i l'empresa. La CGT es va reunir amb la direcció de l'empresa el mes d'abril per desenrollar la negociació del conveni, però no va servir per a res. A banda del conveni col·lectiu, la CGT manifesta que hi ha malestar a la fàbrica perquè la direcció es

dedica a prendre decisions unilateralment, referents al calendari, jornades de treball, etc. A més, hi ha gent que no rep els incentius que li corresponen. El descontent és general.

Pel que fa el conveni que s'està negociant, per a la secció sindical de CGT no és lògic que no s'inclogui en el conveni poder cobrar el cent per cent d'una baixa de 60 dies, i per altra banda no estan d'acord en que es vulgui incloure en el nou conveni el quart i cinquè torn que proposa l'empresa. No es neguen a fer aquests torns, però volen que hi hagi constància fora del conveni i per un temps limitat.

Mahle té una plantilla de 600 treballadors i es dedica a la fabricació de pistons de motors.

### La CGT guanya les eleccions a Mahle

La CGT va obtenir un triomf indiscutible en les eleccions sindicals que es van celebrar el 29 de maig a Mahle. La secció sindical de la CGT va aconseguir un total de vuit delegats, mentre que CCOO en va obtenir sis. La UGT, que va ser la gran perdedora, només es va apuntar tres delegats, la meitat que en el 2004.

## Finalment, l'empresa Copo-Fehrer tanca la seva factoria de Vilanova del Camí

Federació Comarcal CGT Anoia

Els treballadors i treballadores i la Direcció de Copo-Fehrer Barcelona van signar, el passat 2 de maig, un acord per al tancament de la fàbrica de Vilanova del Camí (Anoia).

Després d'esgotar el termini de negociacions i davant el més que possible tancament judicial donada la situació concursal en la qual es trobava l'empresa, es va arribar a un acord econòmic per a la indemnització dels treballadors en actiu i plans de recol·locació per als prejubilats. La mitjana de les indemnitzacions és de més de vuitanta dies per any treballat.

Els representants dels treballadors (3 delegats de CGT) van demostrar durant les negociacions que els motius tècnics, de producció i de mercat adduits per l'empresa eren conseqüència de la seva mala gestió i falta de previsió, però la situació concursal va fer que s'arribés a un precord, ratificat en assemblea, per al tancament de l'empresa.

L'empresa Copo Fehrer havia anunciat el 2 de març la decisió de tancar la planta de Vilanova del Camí després que Seat li hagués comunicat que no li adjudicaria el

farciment dels seients del nou Ibiza, que es començarà a fabricar a Martorell el 2008. La mesura afectava els 47 treballadors que quedaven a la fàbrica. La companyia ja va presentar l'any passat un procediment concursal, és a dir, una suspensió de pagaments, i va acomiadar o va jubilar anticipadament 127 treballadors.

### Deslocalització

La Confederació General del Treball va denunciar la decisió de l'empresa com una deslocalització, perquè s'emportaven part de la producció per a Seat a la planta de Saragossa.

Amb aquest trasllat de feina a la capital aragonesa i la retirada dels farciments d'espuma de Seat, a Vilanova només restava un 25% del volum de feina, que també es portarà a fer a Saragossa.

Copo Fehrer és el segon proveïdor de la filial de Volkswagen que comunicava que tancava portes a primers de març després que l'empresa SAS d'Abdera, al Baix Llobregat, també anunciés que finalitzava l'activitat a la seva planta i deixava sense feina a 300 persones.



# La plantilla de Furas de Piera en lluita contra l'ERO



Col·lectiu Catalunya

Tal com informàvem en l'anterior número del Catalunya, l'empresa Furas, situada a Piera (Anoia) i dedicada a la fabricació de cables i connexions elèctriques, després d'acumular cinc exercicis consecutius amb pèrdues, volia tirar endavant un Expedient de Regulació d'Ocupació parcial sobre la plantilla de la seves dues fàbriques a Piera, que significava l'acomodament de 112 treballadors. Finalment, després d'un setmanes durant les quals la plantilla va desenvolupar un procés de mobilitzacions, van acceptar majoritàriament un acord que significa 94 acomiadaments.

Entre les dues fàbriques de Furas a Piera, la de connexions Piera 1, i la de cables Piera 2, hi treballen unes 155 persones. Fundada el 1969, la companyia té tres fàbriques a Catalunya -dos a Piera i una a Torà (Segarra)-, una altra a Casablanca (Marroc), una cinquena a Durban (Sud-àfrica) i oficines comercials a Hong Kong. El president de l'empresa és Josep González, que també és president de la patronal Pimec.

Furas és l'empresa que més llocs de treball ofereix fins ara a Piera, i a més aquestes places les ocupaven persones del municipi en la seva gran majoria. Amb els acomiadaments anunciats, moltes famílies, així com l'economia global pierenca, pode quedar greument afectades, fet que ha disparat l'alarma a la vila i a la comarca de l'Anoia, una de les comarques catalanes amb una taxa d'atur més elevada.

Davant les intencions de l'empresa, la plantilla i els tres sindicats presents a Furas (CGT, CCOO, UGT) van portar a terme diverses mobilitzacions contra l'ERO, que van començar amb una concentració a les portes de l'empresa el 16 de maig, i una manifestació pels carrers de Piera el 18 de maig. Des del tancament de l'edició de l'anterior Catalunya, aquesta ha estat la crònica del procés i de la lluita dels

treballadors i treballadores de Furas:

-El 25 de maig va tenir lloc una reunió entre els advocats de l'empresa i els dels treballadors. L'empresa va ratificar la voluntat de tirar endavant un ERO que afectaria 112 treballadors, amb indemnitzacions de 20 dies per any treballat, la mínima que estableix la legislació.

-El 25 de maig es porta a terme una nova concentració a les portes de l'empresa. A continuació unes 500 persones participen en la manifestació fins a l'Ajuntament, on es fa la lectura d'un manifest. El 28 de juny té lloc una altra reunió entre els representants de l'empresa i dels treballadors. L'empresa va entregar a la Inspecció de Treball la documentació sobre l'expedient i els treballadors van exposar els motius per oposar-s'hi.

-El 31 de maig nova reunió en que el comitè d'empresa va oferir un pla de viabilitat, que implicava sacrificar alguns llocs de treball per salvar la planta, fet que l'empresa no va acceptar, tot defensant els 112 acomiadaments amb 20 dies d'indemnització.

-El 2 de juny, nova concentració davant l'empresa, i nova manifestació pels carrers de Piera amb més de 200 manifestants contra l'ERO.

-El 6 de juny els treballadors de Furas inicien un bloqueig de la porta d'accés de la segona planta que l'empresa té a Piera com a mesura de protesta perquè la direcció de Furas accedeixi a negociar les condicions de l'ERO. Els treballadors impedeixen l'entrada i sortida de camions del recinte. La segona planta és des d'on surt el coure per a la producció de cablejat.

-Els treballadors de Furas i la direcció de l'empresa segueixen sense apropar postures, després de la nova reunió que van mantenir l'11 de juny, i a la qual també hi havia la presència d'un inspector de Treball de la Generalitat. L'empresa segueix tancada a realitzar qualsevol canvi a la seva proposta.

Furas deixa de proveir a la majoria dels seus clients com a conseqüència del bloqueig que els treballadors duen a terme.

-Furas rebaixa en 11 llocs de treball l'expedient de regulació en la nova reunió mantinguda el 12 de juny entre la direcció de Furas i el comitè d'empresa, rebaixa que implicaria que els 11 treballadors de la planta Piera-2 que també inclou l'expedient en sortirien i mantindrien el seu lloc de treball. A més, sis dels treballadors afectats en la primera planta decideixen acceptar la indemnització de l'empresa, de 20 dies per any treballat, i rescindeixen el seu contracte. En total, doncs, quedarien afectades 95 persones de la planta Piera-1.

-El 15 de juny, els treballadors de Furas deixen de bloquejar Piera-2, després d'arribar a un principi d'acord amb l'empresa per començar a negociar, que consistiria en 40 dies en 20 mensualitats per any treballat, i un plus per als qui hi porten més de 18 anys, que no seria menor als 100 euros per any. Després d'aixecar el bloqueig de la factoria, la plantilla de Furas i els sindicats organitzen una manifestació a Barcelona, des de la seu de Correos fins a la plaça Sant Jaume, a la qual participen 300 persones. Una representació dels treballadors es reuneix amb el director general de Relacions Externes de la Generalitat, Jordi Menéndez, a qui els sindicats demanen inversió a la comarca i una alternativa industrial al tancament de Furas.

-Es comença a fer públic que Furas negocia la seva venda al competidor alemany Leoni. A més, el 18 de juny en la reunió entre els representants de l'empresa, el comitè d'empresa i un inspector de Treball de la Generalitat, es va confirmar que Furas havia decidit excloure de l'expedient de regulació 11 treballadors, així com les noves indemnitzacions que ofereix l'empresa: 40 dies en 22 mensualitats per any tre-

ballat, i un plus per als que hi porten més de 18 anys no inferior a 100 euros per any. A més, a les no persones majors de 55 anys, l'empresa els ofereix una prejubilació de 22 dies per any treballat, la mínima establerta per la llei. No es va aconseguir arribar a cap acord definitiu.

-El 19 de juny un altre dels empleats va arribar a un acord particular amb l'empresa per rebre la corresponent indemnització i, per tant, desvincular-se definitivament de Furas. L'ERO afecta per tant a 94 persones.

-Nova reunió empresa-treballadors-inspector de Treball, on l'empresa planteja la seva oferta definitiva. El comitè convoca una assemblea de treballadors pel dia 21.

-En l'assemblea realitzada el 21 de juny, els treballadors de Furas van votar a favor d'acceptar l'última oferta d'indemnitzacions de l'empresa, un cop van acabar les negociacions. Van votar 86 de les 94 persones afectades per l'ERO, 82 van fer-ho a favor, tres en contra i una va decidir fer-ho en nul. L'ERO afectarà un total de 94 persones, totes elles de la fàbrica Piera-1, la planta de producció. Les indemnitzacions finals han estat de 45 dies a raó de 24 mensualitats. A més, les persones que portaven més de 16 anys treballant a l'empresa rebran una bonificació de 250 euros per any treballat. Les 9 persones a les quals l'empresa els ofereix la prejubilació per tenir 55 o més anys van rebutjar aquesta opció i es van adherir també a les indemnitzacions que rebran la resta de treballadors.

Furas ofereix les prejubilacions a raó de 22 dies per any treballat, la mínima que estableix la llei, però els nou afectats han preferit decantar-se per l'altra opció. A més, Furas es compromet a garantir la continuïtat de la segona planta de Piera.

Des de la CGT i des dels treballadors s'ha defensat en tot moment que els acomiadaments de Furas reflecteixen un evident cas de deslocalització, però malgrat les greus conseqüències que tindrà per a la població de Piera, la plantilla finalment ha decidit acceptar majoritàriament l'oferta de l'empresa i els tres sindicats han signat l'ERO. L'ERO s'aplicarà en un termini màxim de nou mesos i tindrà un cost global de 3,7 milions d'euros. Per a finançar aquest muntant es procedirà a la venda dels terrenys i s'arribarà a un acord amb el competidor alemany Leoni, que es quedarà amb la maquinària de la planta i amb la seva cartera de clients.

## QUI PAGA MANA

### La declaració de la renda i l'estat del benestar

Vicent Martínez

Vivim en un país on les eleccions es guanyen dient que s'abaixaran els impostos. Almenys, cap dels dos grans partits no proposa mai pujar-los. I és que el concepte que té el ciutadà dels impostos és molt negatiu. Es té el concepte que el que es queda l'estat del teu salari no ho gaudeixes tu personalment a la teua vida. Per això, l'objectiu de molts es pagar el mínim possible. En canvi, en altres països, els nòrdics, les eleccions se solen guanyar dient que es pugen els impostos.

Per què aquesta diferència? Perquè el concepte que els ciutadans del nord d'Europa tenen dels impostos és diferent: en primer lloc, relacionen pagar més impostos (es paga més en funció de la renda) amb donar més fons per a millorar els serveis públics i, en segon lloc, en pagar en funció dels ingressos, són un instrument de redistribució de la riquesa.

Al nostre país, com que la pujada dels impostos és tabú (sobretot si es fa a les classes altes) el que es fa es abaixar la ja reduïda pressió fiscal (els impostos, sobretot, se solen baixar a les classes altes, però el reclam electoral sol ser que es baixen a les classes treballadores). L'altra excusa és que si es baixa la càrrega fiscal a les classes empresarials, aquestes crearan més ocupació i riquesa que després es podrà distribuir entre tots (cosa que mai no passa). Els països del nord d'Europa tenen càrregues fiscals més elevades i són, com a país, més eficients i competitius econòmicament.

Això porta una manca de fons públics, buscada pels mateixos governants, que els fa optar (per la seua orientació liberal) a: esperar fons privats per finançar serveis públics amb la precarització de condicions laborals d'aquests sectors i amb la pèrdua de la seva qualitat i l'encariment per al ciutadà que n'ha de pagar directament una part (a banda dels impostos). Per exemple, la Llei de la dependència, que per ser portada endavant ha de comptar amb el capital privat.

En canvi, amb uns impostos més alts els serveis podrien ser públics, de qualitat, amb condicions per als treballadors i totalment gratuïts per a l'usuari (que pagaria en funció de la renda i rebria en funció de les seves necessitats).

Potser les esquerres n'hauríem de fer més difusió de tot això, perquè la pujada d'impostos no fos tan antipopular.

## Curs de formació sobre Expedients de Regulació d'Ocupació

Bruno Valtueña, Secretari Formació CGT Catalunya

Els dies 17 i 18 de maig la Secretaria de Formació de la CGT de Catalunya va organitzar als locals de CGT a Barcelona un curs de Formació sobre Expedients de Regulació d'Ocupació, destinat principalment als militants que tenen una intervenció sindical en diferents sectors i empreses on és freqüent haver d'abordar la problemàtica dels ERO.

L'objectiu principal del curs, impartit pels companys Desiderio i Raül, era facilitar eines per fer possible una intervenció sindical alternativa i combativa contra la lògica del Capital, que utilitza els ERO, les deslocalitzacions i la precarietat com a eines per a incrementar els seus beneficis.

La valoració dels cursos feta per la Secretaria de Formació i pels 25 participants en el curs és positiva, i ens referma en la necessitat de seguir organitzant cursos de formació per als afiliats i delegats de la CGT.

## Alguns resultats Eleccions Sindicals

### Axa Seguros de Balears

CGT 3 delegats; UGT, 1; CCOO, 1.

### Mahle (Vilanova i la Geltrú)

Els resultats han estat els següents: CGT: 8; CCOO: 6; i UGT: 3.

### Sitel Ibérica Teleservices SA

CGT, 7 delegats; CCOO, 9; i UGT 9.

### Servicis Telefònics (Sertel)

CCOO, 6 delegats; CGT, 3 delegats.

### Ioxfil, (Igualada)

CCOO, 5; i CGT, 4.

### Inacsa de la Batllòria (Vallès Oriental)

CGT, 2; UGT, 2; CCOO, 2; i USOC, 1.

### Ajuntament de la Llagosta (Vallès Oriental)

CCOO, 3 delegats; CGT, 2; SPPME-CAT, 2; i UGT, 1.

# Vaga a Atento contra els acomiadaments

## Seccions Sindicals CGT Atento

En els últims sis mesos s'han produït 1.200 acomiadaments a Atento (CAT ADSL, SATE, TERRA, etc...) i, per si això fora poc, n'estan previstos uns altres 3.000 al servei 1004 (B.O., Básicos, Desarrollo, Fidelización, C.S.I., Promotoras, Subvenciones y Proyecto Espejo) sobre la base de l'acord arribat el passat 3 de maig al Grup Telefónica, amb la complicitat d'UGT-CCOO. Aquest acord suposarà la liquidació de tots els serveis que Telefónica té contractats amb Atento per a l'Estat espanyol, aconseguint-se així increments superiors al 50 % anual en els beneficis de l'empresa. Els treballadors i treballadores tornen a ser mercaderia barata a la qual acomiadar per a contractar-la encara més barata a Llatinoamèrica.

Després de les diferents assemblees realitzades per tot l'Estat espanyol els afiliats i afiliades a la CGT van decidir convocar mobilitzacions, començant amb una jornada de vaga el 28 de maig, perquè s'oposen als processos externalitzadors que es realitzaran per part del veritable contractador: Telefónica.



Més de cinquanta militants de CGT es concentraven a les dotze del migdia del 28 de maig enfront de la seu de Telefónica a Madrid (Gran Via, 28) en defensa dels llocs de treball i per a protestar pels acomiadaments a Atento, subcontractada del Grup Telefónica. L'acció va durar una hora, durant la qual els militants van repartir octavetes i

informar als vianants sobre la política laboral de l'empresa. La vaga de 24 hores convocada per la CGT en totes les plataformes d'Atento a l'Estat espanyol va obtenir un seguiment d'un 25 % a Madrid, un 20 % a València i Sevilla i un 40 % a La Corunya i Barcelona. CGT aconsegueix mobilitzar novament als treballadors d'Atento, ja que les reivindicacions són justes. Com deia Àngel Luís García, secretari d'Acció Sindical de la CGT, al tancar l'acte, "només nosaltres podem defensar el nostre lloc de treball. Si

ningú treballa per tu, que ningú deïdeixi per tu".

CGT s'oposa amb fermesa als processos externalitzadors que es realitzen per part de Telefónica, i lluita per la defensa de tota l'ocupació que existeix a Atento i el manteniment de tots els serveis de qui es fa dir la quarta empresa del món en el sector del telemarketing. La viabilitat de l'empresa consisteix que Telefónica no desviï les trucaes a Llatinoamèrica. Els ajustaments de beneficis (100 milions d'euros Atento i 6230 milions Telefónica el 2006) són la solució per al manteniment de l'ocupació a l'Estat espanyol. Creiem fermament que hi ha una manera de parar els plans de Telefónica: secundant majoritàriament les vagues i mobilitzacions en tots els serveis, aconseguint que Atento sigui multada pels clients i que la imatge de Telefónica es vegi tacaada en els mitjans de comunicació.

Més informació en el web de la Coordinadora Estatal de Telemarketing de la CGT: <http://www.cgt.es/telemarketing>

## Budelpack vol tancar la seva factoria de Sant Just Desvern

### Col·lectiu Catalunya

El grup holandès Budelpack vol tancar la factoria d'envasament de cosmètics de Sant Just, on treballen 95 persones, i portar la producció a Toledo. Budelpack va anunciar a començaments de juny la intenció de tancar la planta de Sant Just Desvern, en què treballen 95 persones, que es dediquen a l'envasament de productes de perfumeria i cosmètica per a altres marques. La companyia ho justifica per una suposada manca de rendibilitat de la factoria i traslladarà

la producció a altres factories, com la de Talavera de la Reina (Toledo) i Alberca, a Portugal.

La companyia va comunicar als seus empleats la presentació d'un procés concursal, l'antiga suspensió de pagaments, amb un pla social que inclou una partida de 2,5 milions d'euros. El pla es concreta en tres mesos de sou per als treballadors que tenen una antiguitat de fins a cinc anys, de sis mesos per als que en tenen entre cinc i deu, de nou mesos per als d'entre deu i vint anys, i d'un any de sou per a

aquells empleats amb més de vint anys a l'empresa. Segons denunciava el comitè d'empresa, format per CCOO, CGT i UGT, aquestes indemnitzacions se situen, en molts casos, per sota dels 20 dies per any treballat, una oferta que consideren "ridícula", per la qual cosa van presentar una contraproposta a la direcció amb les seves reivindicacions.

El Comitè d'Empresa preveu tirar endavant mobilitzacions i protestes en cas que la multinacional holandesa mantingui el seu pla de

tancament i de trasllat de la producció.

La planta del Baix Llobregat la va vendre el grup Sara Lee a Budelpack ara fa set anys. En els darrers tres exercicis, però, la companyia holandesa ha anat traslladant a poc a poc part de la producció a altres factories, tal com també denunciava els sindicats. La firma ja va presentar l'any passat un expedient de regulació (ERO) que afectava gairebé una cinquantena de treballadors a la planta de Talavera.

## Aturen l'enderrocament del CSO Miles de Viviendas a la Barceloneta

### Col·lectiu Catalunya

Els Mossos d'Esquadra van desallotjar l'edifici situat al passeig Joan de Borbó núm. 11 de la Barceloneta, on es trobava el Centre Social Miles de Viviendas. Es tracta d'un lloc emblemàtic perquè és el primer edifici construït al barri barceloní de la Barceloneta, i que havia estat convertit en CSO davant la manca d'equipaments socials a la zona. L'acció dels Mossos va permetre que, de manera immediata, l'empresa Francisco Alberich SA s'encarregués del seu enderrocat, la qual cosa va executar d'una manera absolutament barroco-

ra, saltant-se algunes de les mesures bàsiques en matèria de prevenció de seguretat i salut pública i normatives pròpies de l'Ajuntament com una sobre arbratge de la ciutat, fet que va comportar el trencament de diferents i importants braços d'un plàtan situat al costat de la casa.

La CGT fa fer acte de presència i, en particular, el delegat de prevenció de Parcs i Jardins de Barcelona, Carlos Bernal, va detectar que els treballs d'enderroc es feien sense les mesures de seguretat prescrites per a aquest tipus d'actuacions. Així, la grua que aquest dia va fer esvoranes a la façana era

massa a prop del cordó de seguretat al costat d'on es congregaven els Mossos d'Esquadra i alguns curiosos i per accedir a l'edifici els operaris van destrossar un plataner pròxim. De la mateixa manera, Bernal va assegurar haver vist els operaris treballar sense casc ni armilla reflectora, aixecar fumes de pols en no tirar aigua sobre la runa i que algunes de les restes metàl·liques que alçaven amb la maquinària van caure molt a prop dels interessats que s'havien congregat.

La Confederació General del Treball es va mobilitzar de seguida i va presentar una denúncia a la

Inspecció de Treball i a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins per l'incompliment de la Norma Granada sobre l'arbratge urbà. Com a resultat de la demanda i de les informacions rebudes a través del Departament de Treball, l'inspector José Vicente Marzal va alçar una Acta de Paralització de l'enderrocament d'aquest emblemàtic edifici per falta de mesures de seguretat i risc greu contra la salut dels treballadors i altres.

Cal recordar que aquest edifici estava ocupat des de feia un parell d'anys per un col·lectiu i que l'obria a diverses associacions i a l'anomenada Universitat Pirata.

# Els problemes de la xarxa de rodalies de Renfe de Barcelona



Joan Ramón Ferrandis,  
Coordinadora Defensa del  
Ferrocarril SFF-CGT



## El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT celebra el seu III Congrés Extraordinari

SFF-CGT

El congrés va tenir lloc a Salamanca durant els dies 25, 26 i 27 de maig. Després de l'entrada en vigor de la Llei del Sector Ferroviari el 2005, el SFF-CGT s'ha enfrontat a dos reptes fonamentals: adaptar la seva estructura a la segregació de l'empresa pública Renfe en dues entitats, Renfe Operadora i Adif, i seguir donant cobertura als treballadors de les noves empreses ferroviàries que entrin a operar en les infraestructures públiques, als de les empreses vinculades directament a l'activitat ferroviària i als de les nombroses contractes i subcontractes que es mouen en un sector amb una desregulació i una precarietat en constant augment.

Aquest procés d'adaptació organitzativa, que va començar al febrer de 2005 en el IV Congrés Ordinari celebrat a Màlaga amb la creació de dos equips coordinats, ha continuat a Salamanca amb l'estructuració del Sindicat Federal Ferroviari en dues Seccions Sindicals estatals que desenvolupin la seva pròpia acció sindical, estableixin i defensin les seves pròpies reivindicacions i prenguin els seus acords de forma independent, amb el ferm compromís de continuar construint un instrument sindical combatiu, transparent, participatiu i solidari que sigui útil a un espectre molt més ampli de treballadors ferroviaris, construint un ampli sector ferroviari, dintre de la Federació de Transports, que actuï d'ens coordinador de les diferents seccions sindicals.

En el III Congrés Extraordinari del SFF-CGT es va triar un nou Secretariat Permanent i Equip de Coordinació. En el congrés van participar delegacions d'altres empreses ferroviàries (FEVE, Wagons-Lits) i de sindicats d'altres estats amb els quals mantenim des de fa anys relacions de treball (SAC de Suècia, CUB Trasporti d'Itàlia), així com convidats de la Federació Local de Salamanca, de la Confederació de Castella-Lleó i del Comitè Confederal.

El problema de la xarxa de rodalies de Renfe a Barcelona no ha sorgit de manera inesperada; que es fes evident era tan sols qüestió de temps. Però les obres del Tren d'Alta Velocitat (TAV) han precipitat els esdeveniments.

La xarxa de Rodalies pateix un dèficit d'inversions històric, i el deteriorament es fa cada cop més patent; en canvi, les inversions en línies d'alta velocitat absorbeixen el 96 % dels diners destinats al ferrocarril. Per tant, ens enfrontem a una realitat esclafadora. D'aquí a poc s'inaugurarà un ferrocarril elitista que utilitzarà tan sols un 1% de la població, i que rep la major part

dels recursos econòmics, mentre que el ferrocarril de tots, el que utilitza la immensa majoria, només se li poden posar pedaçs amb un 4% del total de les inversions.

En contraposició a aquestes dades resulta eloqüent que els usuaris de Rodalies hagin augmentat més del 60% en els darrers anys, i el seu creixement s'ha vist limitat per la mateixa infraestructura. A més, part del material és el mateix de fa dècades, i els sistemes de seguretat i de bloqueig, tot i que han millorat, queden a força distància dels emprats en altres xarxes de rodalies, a les quals se'ls permeten freqüències molt majors.

En les setmanes anteriors a les recents eleccions, els polítics van emfasitzar aquest problema en clau electoralista, fent palesa una manca de memòria només usual en

ells.

Quan es va presentar el projecte per a la construcció de la línia d'alta velocitat, en el seu pas per Sants i pel Prat, els diversos grups polítics ja sabien que les vies de circulació es reduirien a la meitat, i que les freqüències (durant al menys tres anys) se'n ressentirien, sense comptar els incidents indirectes que aquestes obres produeixen en la xarxa convencional. La resta d'usuaris paguen les conseqüències de la construcció del tren d'uns pocs.

Els mateixos polítics que s'omplen la boca criticant les deficiències de Rodalies van ser aquells que aprovaren (excepte una formació) aquest traçat per al TAV, sabent els problemes que això comportaria, i ara aprofiten el ressò mediàtic generat per demanar la transferència de les competències

de la xarxa de Rodalies i de Mitjana Distància.

El 16 de març de 2006, el Parlament de Catalunya aprovava la Llei del sector ferroviari de Catalunya, i el mateix conseller de Mobilitat anunciava "operadors públicoprivats que gestionen les rodalies per fer-les funcionar amb garanties".

La realitat és que sense inversions que millorin les infraestructures existents la xarxa seguirà obsoleta, i continuarà deteriorant-se més, si pot ser (que pot ser). L'anunci del traspàs de competències només és una bombolla d'oxigen per fer callar la pressió ciutadana, però en realitat la Generalitat no sap ni com, ni quan, ni quines línies ferroviàries es traspasaran. El que sí és evident és que la privatització no és la solució.

## OPINIÓ: El tren a l'Alt Empordà: una qüestió social fonamental

Josep M. Loste Romero

Ara que ja se sap que el TAV no arribarà a Girona com a mínim fins el 2012 (a banda de la incertesa del pas d'aquest "gran tren" per la ciutat de Barcelona). Seria un bon moment per posar, per aplicar una mica de sentit comú a la qüestió ferroviària a la nostra estimada comarca de l'Alt Empordà; la qual cosa hauria d'implicar el manteniment de l'estació de tren convencional al centre de Figueres i la posada en marxa, com més aviat millor, d'una línia de rodalies Portbou-Girona, Girona-Portbou, que signifiqués un impuls, un esperó per a la millora de la mobilitat, entesa com una qüestió social fonamental, arreu de les comarques gironines i, molt especialment, a l'Alt Empordà.

Ara és un bon moment per endegar una profunda reflexió sobre les deficiències de la xarxa ferroviària convencional, tant en l'àmbit dels viatgers com en el de mercade-

ries, a la regió de Girona. Ara és un bon moment, des de la societat civil, des del món econòmic, social i associatiu per exigir als poders públics (sobretot al binomi Adif-Renfe i al Ministeri de Fomento) racionalitat, justícia social i respecte a l'equilibri territorial. Ara és l'hora de demanar molt seriosament que les diferents institucions públiques del territori (Ajuntaments, Consells comarcals i Diputació) es mullin per tal d'aturar les grans discriminacions que pateixen els usuaris del transport públic del nostre territori. Un darrer exemple d'això el tenim en l'anomenada "devolució exprés": només s'aplica, d'ençà de l'1 del 6 del 2007, als usuaris dels trens de rodalies de l'àrea metropolitana de Barcelona.

A banda d'aquests terribles greuges comparatius territorials, el més negatiu de tot és la incertesa dels usuaris del tren convencional a causa de les amenaces de reducció de serveis o, el pitjor de tot:

una possible supressió de l'estació del tren del centre de Figueres i, consegüentment, de la línia de viatgers del tren convencional entre Figueres i la frontera francesa, la qual cosa seria un cop mortal per a tota la comarca de l'Alt Empordà. Ara és un moment molt oportú per deixar enere les polítiques eixorques i fracassades i encarar el futur agafant el rave per les fulles.

Cal tenir molt en compte que, a hores d'ara, tenim ja algunes respostes, certes, sobre la qüestió ferroviària altempordanesa: 1/ A l'estació "metafísica" de Vilafant no s'atura cap Tren d'Alta Velocitat, serà una simple PAET; 2/ No es farà la variant Nord del tren convencional, per la qual cosa si desapareix l'estació del centre de Figueres també desapareix la línia Figueres-Portbou; 3/ La futura línia del TAV només podria absorbir, assimilar entre un 15% i un 20% de les mercaderies que actualment passen per camió, per

carretera, per la Jonquera; la qual cosa implica que, si no es dignifica la línia de Portbou, en un futur proper el col·lapse de camions per carretera pot ser monumental.

En síntesi, davant d'aquests fets evidents, davant de la tossuda realitat de cada dia, a més a més, tot sabent -tenint en compte- que el tren, la mobilitat ferroviària (tant de viatgers com de mercaderies) és una qüestió social primordial per a la nostra comarca, es fa necessari que els nostres polítics, els caps de les nostres institucions democràtiques, els nostres líders de la societat civil i la ciutadania en general s'impliquin, es comprometin per defensar, d'una forma justa, democràtica i efectiva, l'Estació del tren convencional al centre de Figueres i la dignificació del conjunt de la línia fèrria entre Girona i la frontera francesa. Aquesta és l'única alternativa per fer possible una mobilitat sostenible i un creixement econòmic ordenat per a la nostra estimada comarca de l'Alt



# Concentracions contra la repressió als sindicalistes al Marroc

Col·lectiu Catalunya

El dia 15 de juny, en totes l'ambaixades i consuls del Marroc a l'Estat espanyol, la CGT es va manifestar contra la política de repressió laboral i social que està portant a terme el govern marroquí, i exigint que es respectin els drets humans, laborals i socials de forma real, i no formal.

Des de fa anys es parla que el Marroc està en una transició a la democràcia, però la veritat és que la repressió als mínims drets civils segueix ben present cada dia. Casos com l'empresonament massiu de representants de l'Associació Marroquina de Drets Humans, de l'Associació de Diplomats en Atur i de sindicalistes són una constant.

En aquesta ocasió, després de les manifestacions del passat 1r de Maig, van ser detinguts i empresonats diversos sindicalistes i activistes de l'Associació Marroquina de Drets Humans i de l'Associació de Diplomats en Atur amb la qual CGT té un acord de germanor i solidaritat, també van ser detinguts més importants de la UMT (el sindicat més important al Marroc) de la multinacional de Delphi per defensar els seus drets i unes condicions dignes. El Regne del Marroc vol



garantir als "Amics" de les multinacionals que inverteixen allí, un estat de "Pax" romana i sense drets.

Sindicalistes marroquins van ser sotmesos en diferents ciutats (Seffrou, Tiznit, Agadir i Laksar Lakbir) a interrogatoris policials després de la seva participació en les manifestacions de l'1 de maig, amb el pretext que s'havien proferit durant aquestes manifestacions consignes que afecten a la Monarquia i l'Estat. Alguns militants van ser empresonats i perseguits en Agadir, altres cinc van ser presentats en situació de presó preventiva davant del fiscal del Tribunal de Primera Instància en Laksar Lakbir, i després d'haver estat escoltats, el procediment va ser transferit a la policia judicial per a un aprofundiment de la

investigació.

El 10 de maig de 2007 el tribunal de primera instància d'Agadir va pronunciar el seu veredict, condemnant Abderrahim Kerrad i Mehdi Berbouchi a dos anys de presó ferma i a una multa de 10.000 Dh para cadascun d'ells. El tribunal de primera instància de Laksar Lakbir va pronunciar el seu veredict el 22 de maig de 2007, condemnant cinc militants, que són: Thami Al khyat, Youssef Atitoui, Ahmed Al Kaatib, Oussama Ben Massoud i Mohamed Alrayssouni a tres anys de presó ferma i a una multa de 10.000 dh per a cadascun d'ells.

Està clar que el "makhzen", el poder a l'ombra que controla la societat marroquina i la vida política,



no està disposat a tolerar dissidències i lluites socials que posin en perill l'actual estat de coses al Marroc.

El dia 15 de juny, al Marroc, també va ser un dia de lluita, amb una concentració enfront del parlament a Rabat i una vaga de fam de 24 hores, així com diferents actes per protestar contra la repressió exercida pel govern del Marroc en les manifestacions del 1r de Maig, que ha desencadenat la presó per a 7 companys. Aquestes mobilitzacions van ser una vegada més reprimides amb una brutalitat extrema per les forces policials, provocant a Rabat nombrosos ferits entre els manifestants, una quinzena dels quals van haver de ser hospitalitzats.

Considerem totalment injustificada l'enorme repressió exercida per les forces policials marroquines. Pensem que aquesta actitud és indigna de qualsevol govern, doncs ataca directament a un dels drets fonamentals de les persones: el dret a la llibertat d'expressió. Si es coarta aquest dret s'estan reprimint tots els drets humans, perquè és aquesta llibertat d'expressió la qual permet denunciar injustícies i reclamar canvis.

Així mateix, volem assenyalar que el govern marroquí, a través de la seva Ambaixada i consuls, es va negar a rebre els escrits que la CGT va intentar lliurar. Aquest fet evidència, una vegada més, l'actitud d'aquest govern davant la llibertat d'expressió. Des de la CGT valorem aquest comportament com una total falta de respecte pròpia d'una actitud feixista i prepotent.

Els nostres companys marroquins necessiten solidaritat. Hem d'ajudar-los al mateix temps que donem a conèixer la veritable cara autoritària del règim marroquí.

Més informació al web de l'Associació Marroquina des Droits Humans <http://www.amdh.org.ma/>

## OPINIÓ: El treball mata... i molt!

Antonio Pérez Collado, secretari general de la CGT del País Valencià

Estem tan acostumats ja als milers de morts que es produeixen per guerres i sinistres, a la crònica de desgràcies diverses en què es converteix cada telenotícies, que les dades anuals sobre sinistralitat laboral a penes si alcen algun comentari en els llocs habituals de tertúlia; queden com un assumpte d'experts, com unes dades per a l'estadística.

No obstant, els accidents de treball són un alifac que arrosseguem any rere any, una tragèdia per a milers de treballadors i per a les seues famílies. En els últims cinc anys (2002/2006) s'han produït a Espanya quasi cinc milions d'accidents laborals, que s'han emportat la vida de 5.048 treballadors i treballadores —amb una mitjana de 4,5 morts per jornada laborable. Si ens centrem en l'últim any les dades són encara més preocupants, ja que 1.030.912 persones han sigut víctimes d'algun tipus d'accident laboral, la qual cosa representa un creixement del 3,45% respecte al 2005. D'esta impressionant xifra de sinistres, 1.338

han sigut mortals (966 en el lloc de treball i 372 in itinere), 10.786 greus (8.804 en el treball i 1.982 en el viatge d'anada o volta). L'altre milió llarg han sigut d'accidents lleus, però tots ells amb baixa laboral.

No cal recordar que tots estos accidents hi ha milers de treballadors que mai aconsegueixen recuperar-se del tot, que han de passar per llargs i delicats períodes de rehabilitació i que, en molts casos, acaben amb seqüeles que els impediran tornar a portar una vida normal. Els costos que estos accidents representen en hores de treball perdudes i en gasto mèdic són astronòmics, però a CGT li preocupa molt més el cost humà que la sinistralitat laboral significa.

Però si greu és la repercussió dels accidents de treball, molt més ho és la de les malalties professionals, encara que en este cas la situació és molt més depriment perquè ni tan tan sols es reconeixen com a tals malalties del treball a gran part de les patologies que tenen el seu origen en l'entorn laboral. Perquè ens fem una idea aproximada del que pretenem denunciar, cal tindre en

compte que el 94% dels treballadors difunts ho és a conseqüència d'algun tipus de malaltia professional i només el 6% mor com a conseqüència d'accidents de treball. El 64% de les malalties laborals dels obrers no són reconegudes com a tals i es tracten com a malalties comunes: cada any es reconeixen menys de 30.000 casos de malaltia professional, quan la xifra real s'aproxima als 80.000 supòsits.

Cada any, 16.000 persones moren per malalties causades pel treball, la qual cosa representa el 4% del total de defuncions anuals a Espanya. Uns 80.000 treballadors emmalaltixen anualment per causes que s'inicien en els seus llocs de treball, la qual cosa fa que actualment comptem en el nostre país amb 1,8 milions de persones que patixen algun tipus de malaltia d'origen laboral. Les mútues d'accidents laborals solen desviar moltes d'estes malalties professionals cap a les contingències comunes, per la qual cosa només el 16% de les malalties dels treballadors es tracten tenint en compte el seu origen laboral.

Davant d'esta situació i davant de la falta de mesures eficaces per a combatre de manera molt més contundent i eficaç els accidents de tre-



ball i les malalties laborals, aplicant unes polítiques preventives que reduïsquen progressivament eixes dades que cada any tornem a lamentar i implantant unes inspeccions de treball, amb mitjans i capacitat per a sancionar a les empreses poc sensibles per la salut laboral, la CGT ha iniciat una campanya d'informació i denúncia que es desenvoluparà al llarg dels pròxims mesos, amb la que pretenem cridar l'atenció de la societat i dels treballadors davant d'este greu problema. La campanya de desenvolupa en

totes les comunitats i conclourà a la tardor amb una manifestació d'àmbit estatal. A València hem començat amb una assemblea de delegats, en la que s'han distribuït els materials editats, i amb una concentració davant de la Direcció General de Treball. En els mesos següents les seccions sindicals desenvoluparan un treball d'informació i sensibilització en les empreses i, com a tancament de la campanya, es convocarà una manifestació a nivell confederal en una ciutat encara per determinar.